

ФОРМУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ ЗІ СТРАТЕГІЧНИХ ПОЗИЦІЙ РОЗВИТКУ УКРАЇНИ

Визначено основні засади розроблення та формування інвестиційної політики, що ґрунтується на стратегії розвитку інвестиційної діяльності, на основі чого виділено два типи інвестиційної політики держави: загальносистемну інвестиційну політику; селективну інвестиційну політику за окремими суб'єктами та інвестиційними програмами.

Basic principles of development and forming of investment policy are certain, that is based on strategy of development of investment activity, what two types of investment policy of the state are selected on the basis of: general system investment policy; selective investment policy after separate subjects and investment programs.

Ключові слова: державна політика, інвестиції, стратегія, розвиток, управління, формування.

ВСТУП

Поступальний розвиток економіки є стратегічним завданням України, і для його вирішення необхідна активізація інвестиційного процесу. Забезпечення позитивної динаміки економічного зростання пов'язане з пошуком інвестиційних джерел і залученням всіх можливих фінансових ресурсів, необхідних для фінансування інвестиційних процесів.

Висока ефективність впливу інвестицій на параметри економічного зростання дає змогу охарактеризувати їх як засіб подолання кризових явищ в економічному житті суспільства. Іншими словами інвестиційна діяльність виявляє позитивну кореляцію з системою параметрів кризового розвитку в економіці, що викликає необхідність розгляду такої діяльності з позицій певної національної ідеї, тобто стратегії розвитку. Пошук раціональної національної моделі, що стимулюватиме інвестиційні процеси, потребує глибокого знання історії, теорії і практики інвестиційної діяльності. Усвідомлення основних історичних етапів розвитку інвестиційних теорій, світової практики їхнього застосування в контексті реалізації економічної політики держави допомагає проаналізувати недоліки і переваги, наслідки і перспективи, мотивації застосування певної стратегії інвестиційної діяльності.

Актуальність даної проблеми закономірно привертає увагу великої кількості вітчизняних та зарубіжних економістів. Еволюція поглядів на проблему становлення та розвитку державного регулювання інвестиційної діяльності представлена дослідженнями представників різних економічних шкіл, таких як А.Сміта, Д.Рікардо, К.Маркса, Дж.Кейнса, Є.Домара, Е.Хансена, Р.Харрода, Р.Соллоу та інших вчених, наукові дослідження яких носять загальнотеоретичний характер і слугують методологічною основою для подальшої розробки даної проблеми.

Дослідженням різних аспектів державного регулю-

вання інвестиційної діяльності займаються провідні вчені України, а саме В. Бесєдін, С. Біла, Л. Борщ, А. Гальчинський, В. Геєць, Б. Данилишин, О. Дацій, М. Денисенко, А. Дегтяр, М. Корецький, Ю. Макогон, В. Федоренко. Цю проблему вирішують найвідоміші зарубіжні науковці — М. Джонк, Д. Марковіц, Х. Джонсон, У. Шарп, Дж. Бейлі, Г. Александер.

Водночас масштаби та рівень наукової розробки стратегічних проблем формування та реалізації державної інвестиційної політики в період виходу економіки України з рецесії є недостатнім. Для забезпечення виходу економіки із кризового стану й стабільного її розвитку вирішальну роль грає обґрунтована з урахуванням всіх особливостей національної економіки стратегія розвитку інвестиційної діяльності. Саме вона визначає реальні джерела, напрямки, структуру інвестицій, здійснення ефективних заходів для виконання інвестиційних програм.

ПОСТАНОВКА ЗАВДАННЯ

Визначити основні засади розроблення та формування інвестиційної політики, що ґрунтується на стратегії розвитку інвестиційної діяльності.

РЕЗУЛЬТАТИ

Сформована ситуація в інвестиційній сфері призводить до незворотної деградації структури економіки, руйнування і масового вибуття виробничих фондів, втрати потенціалу економічного зростання і відновлення виробництва, економічної незалежності країни [3, с. 95].

Тому за даних умов ключовою проблемою економічної політики держави є активізація інвестиційної діяльності, котра вимагає формування такої інвестиційної політики, що дасть можливість максимально використувати національні ресурси і залучати у вітчизняну економіку іноземні інвестиції.

Інвестиційна політика, що сприяє припливу капіталу в розвиток економіки, є невід’ємним компонентом стійкого зростання будь-якої цивілізовано функціонуючої економічної системи. Розгляд формування інвестиційної політики неможливий без дослідження концептуальних засад інвестиційної політики, зокрема, обґрунтування форм, методів та інструментів інвестиційної політики, виявлення факторів, що впливають на неї, визначення суб’єктів та об’єктів інвестиційної політики, принципів її реалізації.

У зв’язку з цим становить інтерес позиція авторів [1, с. 591], які розглядають інвестиційну політику держави як комплекс заходів, що забезпечують формування сприятливого національного інвестиційного клімату і підприємницького середовища в країні, спрямованих на:

- досягнення максимально високого ефекту від вкладених державою ресурсів у будь-якій їхній формі;
- створення умов пріоритету розвитку галузей і сфер господарського комплексу, що забезпечують рівноправну, конкурентну основу для співробітництва на світових інвестиційних ринках;
- створення умов збалансованого розвитку регіонів і галузевих господарських комплексів і збереження балансу інтересів усіх соціально-суспільних груп у країні.

Ми дотримуємося даної позиції, але хотілося б додати, що без наявності гарантій повернення авансованих засобів важко буде розраховувати на створення сприятливого інвестиційного клімату.

Інвестиційну політику можна визначити як комплекс правових, адміністративних та економічних заходів держави, що має на меті пожвавлення інвестиційної діяльності за наявних обмежень, що задаються зовнішнім і внутрішнім середовищем економіки [4, с. 28]. Тобто вона являє собою систему заходів, які визначають обсяг, структуру та основні напрями будь-яких вкладень (фізичних, фінансових, матеріальних, нематеріальних, інтелектуальних) для забезпечення високих темпів розвитку економіки через концентрацію вкладень на тих ділянках, від яких залежать досягнення високих темпів розвитку виробництва, збалансованість й ефективність економіки, одержання максимального приросту продукції і доходу на одиницю витрат.

Зазначимо, що сутність інвестиційної політики полягає в підтримці інвестиційного потоку на рівні, що гарантує безупинну з поступальною тенденцією віддачу від вкладених інвестицій, достатню для досягнення низькоінфляційного економічного розвитку. Він супроводжується стабільним зростанням виробництва, зниженням рівня безробіття, збільшенням сукупного попиту, а

також погашенням різких коливань економічної кон’юнктури і зниженням гостроти антисоціальних проявів.

Витрати бюджету на інвестиційні потреби держави в основному незахищені, інвестиційні вкладення далеко не завжди використовуються належним чином і на цілі, для яких призначені. За цих умов необхідно приділити увагу формуванню дійової інвестиційної політики, а разом з цим розробити достатньо ефективні засади існування системи гарантування інвестиційної безпеки [5, с. 69].

Механізм формування і реалізації інвестиційної політики можна подати у вигляді схеми (рис. 1.).

Процес розроблення інвестиційної політики ґрунтується на стратегії розвитку інвестиційної діяльності. Тому закономірно дати визначення стратегії розвитку інвестиційної діяльності на сучасному етапі розвитку економіки.

Спробуємо уточнити зміст поняття “стратегія”, розглядаючи його як деяке судження. Стратегія — це системний підхід до вибору найзагальніших напрямів розвитку економіки, що з урахуванням ціннісних орієнтирів є пріоритетними і являють собою найбільш загальні контури заходів для досягнення передбачуваних результатів (зростання економіки, активізація інвестиційної діяльності).

Виходячи зі змісту поняття “стратегія”, можна дати визначення поняттю “стратегія інвестиційного розвитку”. Останнє доповнює наведене визначення стратегії необхідною вказівкою на цілеспрямовану дію, що є орієнтиром у формуванні інвестиційної політики. Ця

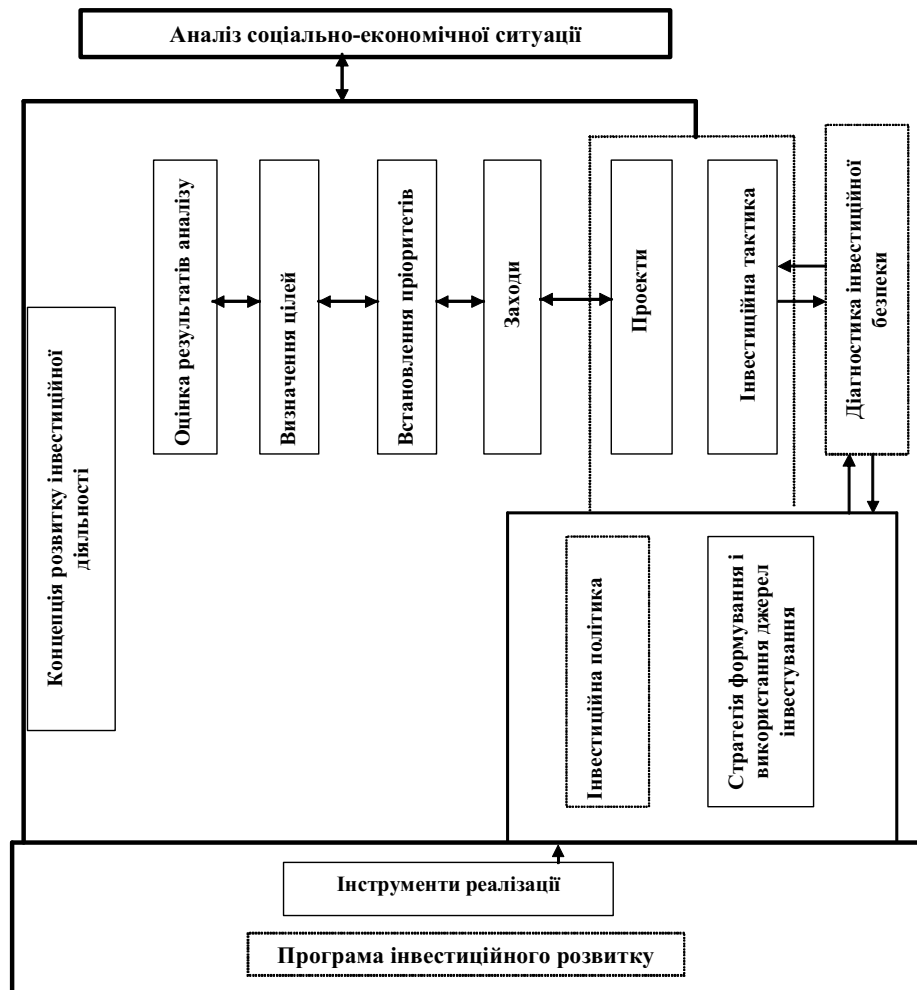

Рис. 1. Механізм формування і реалізації інвестиційної політики

ситуація дає змогу нам у першому наближенні визначити стратегію інвестиційного розвитку як комплекс взаємозв'язаних соціально-економічних завдань, що дають можливість створити сприятливі умови для розвитку і реформування економіки. Розробка стратегії включає аналіз соціально-економічного становища рівня суб'єкта (країни, суб'єкта держави, галузі, підприємства), для якого розробляється політика.

Результати комплексного аналізу соціально-економічного розвитку об'єкта піддаються внутрішній оцінці, що дає змогу визначити сучасний стан розглянутого об'єкта порівняно з альтернативними об'єктами інвестиційної діяльності і сформулювати довгострокову мету соціально-економічного розвитку об'єкта.

Відповідно до цього встановлюються цілі інвестиційного розвитку (основна і проміжна) і потім з їхньою допомогою визначаються пріоритети розвитку об'єкта, що вказують основні напрями діяльності для досягнення поставлених цілей. Заходи вибудовуються в низку рівнів і описують конкретні заходи, що будуть проводитися в ході реалізації стратегії [10].

Тактичними заходами активізації інвестиційної діяльності є наявність реальних інвестиційних проектів, що визначають способи досягнення поставлених цілей, тобто інвестиційну тактику.

Реалізація будь-якої мети з необхідністю вимагає знання джерел, за рахунок яких може здійснюватися той чи інший процес. Тому, формуючи інвестиційну політику необхідно доповнити стратегією формування і використання джерел інвестування, що дає змогу сформувати більш реальну інвестиційну політику.

Уся сукупність джерел інвестування може бути розділена на дві групи: внутрішні та зовнішні. Розглядаючи прибуток і амортизацію як джерела фінансування інвестицій, необхідно розмежувати їхні функціональні напрями. Відомо, що амортизація насамперед є джерелом покриття простого відновлення функціонуючого реального капіталу. Тоді прибуток надає можливість проводити дане відновлення в розширеному масштабі, а також трансформувати інвестиційний портфель конкретного одиничного інвестора на ряд програм чи інвестиційних носіїв.

Наявність прибутку допомагає здійснювати фінансові інвестиції, тобто вкладати гроші в деякі носії, одержувати дохід від даного процесу і, як правило, контролювати профінансований бізнес.

Виходячи з даних послань, можна констатувати, що, впливаючи на процес амортизації капіталу, контролюючі органи (тобто держава) можуть регулювати процеси найпростішого відновлення діючого реального капіталу. Це відновлення є першим кроком на шляху відновлення ефективної роботи народногосподарського комплексу України [2].

Стимулювання інвестиційного процесу в українській економіці має починатися, на наш погляд, зі змін в політиці нарахування амортизації вітчизняними товаровиробниками. Першим кроком повинно стати широке використання поряд з існуючими методами (лінійний; зменшування залишкової вартості; кумулятивний; тощо) політики прискореної амортизації, сутність якої полягає в нарахуванні амортизації активної частини основних виробничих фондів за підвищеними нормами. Для цього необхідно внести зміни до Закону України «Про оподаткування при-

бутку підприємств», з метою гармонізації двох існуючих в Україні видів обліку: фінансового і податкового [11].

Упроваджуючи цей метод перенесення вартості реального капіталу, необхідно враховувати, що товаровиробник вільний у виборі напрямів витрат здобутих засобів. Даючи змогу залишати більшу, ніж звичайно, не оподатковувану податком суму, необхідно забезпечити цільовий напрям використання коштів. Тільки в цьому разі амортизаційні відрахування найближчим часом можуть розглядатися як реальне джерело фінансування інвестиційних програм, спрямованих на відновлення діючих основних фондів.

Незважаючи на те, що за минуле десятиріччя амортизаційний фонд в основному виявився розтраченим на поточні потреби і не становить серйозної фінансової бази, проте, в умовах економічного зростання, поступового збільшення коефіцієнта монетизації дане джерело має стати серйозною основою інвестиційних проектів.

Прибуток є другим власним джерелом фінансування інвестиційних програм суб'єктів підприємницької діяльності. На відміну від амортизаційних відрахувань, покликаних покрити просте відтворення основних фондів, прибуток формує додатковий потік фінансових вливань в економіку, покриваючи потреби розширеного відтворення. У цій якості прибуток не може бути замінений іншими грошовими потоками [2, с. 135].

Наступним власним джерелом фінансування інвестиційних ресурсів можна вважати акціонування, проведене в Україні з початку дев'яностих років минулого століття. За своєю економічною сутністю акції являють собою певну модифікацію прибутку суб'єктів господарських відносин. Під час здійснення конкретної угоди перевіряти реальне джерело засобів інвестора немає потреби (більш того, у нашій країні це може завдати серйозної шкоди інвестиційним проектам). Але за своєю суттю, щодо визначення інвестицій вкладення в акції є операцією, спрямованою на одержання доходу, причому власник даних цінних паперів стає і власником того суб'єкта, що зробив цю емісію. Отже, залучення грошей за допомогою акціонування є мобілізацією власних засобів власників даного бізнесу.

Ще одним внутрішнім джерелом фінансування інвестицій може стати розвиток толлінгу, що являє собою передавання в переробку давальної сировини, у тому числі від робітників та службовців підприємства [6, с. 68].

Використання толлінгу в умовах відсутності чи недостатності оборотних коштів дасть змогу залучити особисті заощадження персоналу підприємства для закупівлі сировини і подальшої його переробки, що дасть можливість багатьом підприємствам пріоритетних галузей вийти з кризового стану і знизити залежність від зовнішніх кредитних джерел поповнення оборотних коштів.

Збільшення інвестиційного споживання можливе і за рахунок групи централізованих засобів (державний бюджет, регіональний бюджет, позабюджетні засоби, трансферти).

Підвищення інвестиційної активності в реальному секторі економіки неможливе тільки в рамках власних внутрішніх фінансових ресурсів.

Практика багатьох країн показує, що за умов дефіциту бюджетних засобів і відсутності комерційного інтересу в іноземних інвесторів для збільшення інвестицій-

ного споживання необхідно створити умови для залучення внутрішніх позичкових засобів за рахунок активнішого використання іпотеки, лізингу, заощаджень населення, корпоративних облігацій, банківських кредитів, що дають змогу одиничному інвестору здійснити значно більший обсяг вкладень у власний бізнес, а отже, і дістати великий прибуток після реалізації задуманого проекту. На нашу думку, активніше використання позичкових внутрішніх джерел істотно прискорить підйом реального сектора економіки.

Зовнішні джерела фінансування можуть бути представлені у вигляді іноземних інвестицій у формі кредитів іноземних банків, кредитів міжнародних банків, іноземних інвестицій. Залучення іноземного капіталу притаманне будь-якій економічній системі. Між ними і внутрішніми інвестиціями не існує принципових розходжень. Інвестор — поняття наднаціональне, суто економічне. Основні закони переливання інвестиційних потоків єдині для всіх учасників даного процесу, як резидентів, так і нерезидентів. Тому країнам з нерозвиненим внутрішнім інвестиційним ринком складно розраховувати на вплив додаткових засобів із зовнішніх джерел. І навпаки, розвинуті держави, що відчують певну надмірність капіталу в національній економіці, є найбільшими одержувачами іноземних інвестицій [5].

Внутрішні джерела капіталу можна мобілізувати за допомогою низки заходів, що впливають на обсяги споживання, величину податкових зборів, привабливість внутрішніх запозичень і скорочення безробіття. З зовнішніх джерел засоби можна одержати у вигляді інвестицій іноземного капіталу, скорочення споживчого імпорту чи поліпшення умов торгівлі.

Інвестиції в економіку України на початок XXI ст. становлять незначний відсоток обсягу прямих іноземних інвестицій у світі за останній період. Той факт, що приватні закордонні інвестори неохоче здійснюють прямі вкладення в економіку України, характеризує низьку надійність такого інвестування.

Сьогодні, коли вимагаються великі інвестиції для відновлення і розвитку реального сектора української економіки, а видаткова частина бюджету становить суму приблизно 12 млрд дол., надходження іноземних інвестицій може розглядатися як одна з умов виведення української економіки з кризи. Тому необхідно стимулювати приплив іноземного капіталу. Для цього, на наш погляд, можуть бути використані такі методи: допомога у зборі інформації про інвестиційні можливості як усієї країни, так і в розрізі окремих регіонів і галузей економіки; надання можливості формувати зручну схему фінансування проектів, виділення землі та ін.; протекціоністські тарифи на товари, що конкурують з тими, що виробляє іноземний інвестор; фіксування чи введення "валютного коридору", що дасть змогу передбачити зміну обмінного курсу національної валюти; податкові пільги; законодавчий захист [3].

Звичайно, можливий і інший підхід, зорієнтований лише на використання вітчизняних ресурсів. Здається, такий підхід необхідний для покращення стану населення країни не тільки нині, а й у майбутньому періоді. Крім того, результатом проведення такої політики може стати створення неефективної і неконкурентної власної промисловості (як це було в недалекому минулому), що може призвести до численних негативних наслідків.

Таким чином, на основі стратегії розвитку інвестиційної діяльності розробляється інвестиційна політика, що знаходить своє відображення у відповідних програмах. Формуючи програму, треба враховувати багато факторів, а саме: стратегічні перспективи розвитку даної території і виробництва, можливості та умови інвесторів, пріоритетність розвитку тих чи інших виробництв, питання встановлення зв'язків у виробничому кооперуванні, ринкову кон'юнктуру, терміни будівництва, охорону навколишнього середовища, інвестиційний ризик, інвестиційну безпеку тощо.

У контексті аналізу стратегії інвестиційного розвитку, з нашої точки зору, правомірно виділити два типи інвестиційної політики держави:

- загальносистемну інвестиційну політику;
- селективну інвестиційну політику за окремими суб'єктами та інвестиційними програмами.

Перша спрямована на створення сприятливого інвестиційного клімату і діє ніби по горизонталі, більш-менш рівномірно впливаючи на всіх суб'єктів інвестиційної діяльності, формуючи економічне та інституціональне, організаційне та правове середовище їхньої активності. Вона є переважно макроекономічною [3, с. 157].

Друга виступає як цілеспрямований вплив на певні суб'єкти інвестиційного ринку (регіону, галузі, підприємства). Її дії носять ніби вертикальний, мікроекономічний характер. У ній чіткіше виявляється регулююча та управлінська діяльність держави, що визначає пріоритетні напрями розвитку того чи іншого регіону, галузі, виробництва, великих агентів реального сектора.

Інвестиційна політика є важливим інструментом реалізації стратегічних завдань розвитку економіки, що забезпечує фінансово-ресурсну основу. В умовах переходу до ринкової системи господарювання інвестиційна політика має особливий характер. Ця специфіка визначається складністю невирішених економічних проблем. Перша група таких проблем більш-менш однакова для всіх секторів господарства країни і специфічна у зв'язку з загальними особливостями непослідовного переходу до ринкових відносин в українських умовах. Важким економічним фактором є скорочення джерел фінансування. Державне фінансування інвестиційної діяльності реального сектора економіки, що переважало раніше, звелось практично до нуля внаслідок загального падіння ефективності економіки і відсутності достатніх засобів у держави. Основне джерело самофінансування інвестиційної діяльності підприємства — амортизаційний фонд, як відзначено вище, утратив свою традиційну роль унаслідок інфляційних процесів, що призводять до безупинного зростання вартості нового будівництва. Банківські кредити є малодоступними через відносно високі відсотки. Нестабільність економіки і політичного становища в країні роблять ризикованими вкладення засобів іноземними інвесторами. Становище ускладнюється і пасивною ментальністю вітчизняних господарських керівників, уся попередня діяльність яких зводилася лише до вибивання капітальних вкладень і які не навчені до ініціативності і заповзятливості в питаннях інвестиційного розвитку.

Оскільки інвестиційна політика може визначатися з одного боку, як невід'ємна частина системи більш високого рівня, а з другого боку, як цілісна система, що має

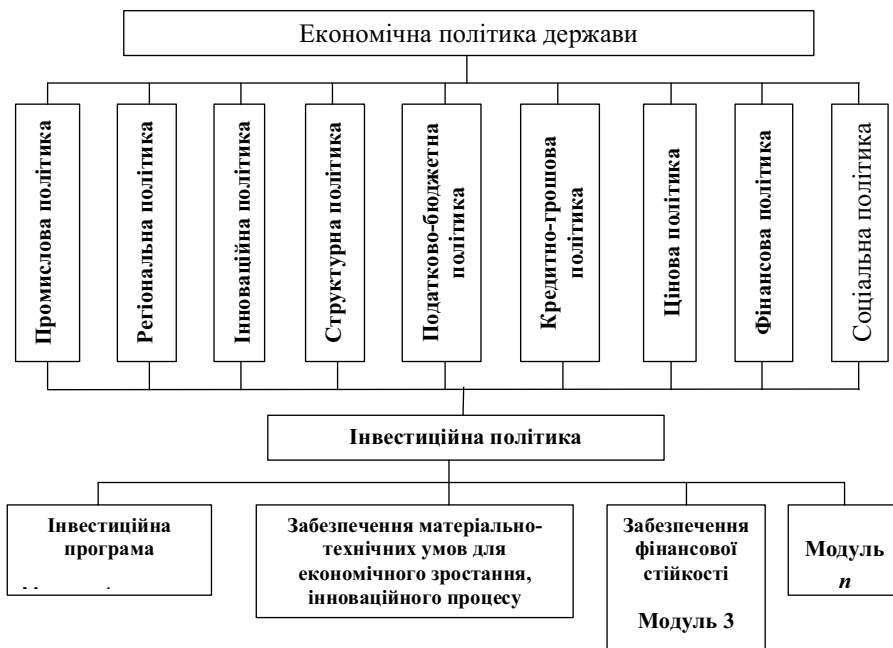

Рис. 2. Реалізація системного підходу у формуванні інвестиційної політики

власну внутрішню структуру, таке системне розуміння дає змогу вибудувати ієрархічну конструкцію (рис. 2).

Як свідчить аналіз, системний підхід надає можливість виокремити три головні умови її результативності [2].

1. Наявність інвестиційних можливостей, тобто фінансових ресурсів (власні засоби + доступні кредити + залучений акціонерний капітал + реальні іноземні інвестиції), які можна було б вільно спрямовувати на розвиток виробництва. Необхідно зазначити, що в деяких економічних ситуаціях такі ресурси можуть просто не існувати (наприклад, унаслідок фіскальної податкової політики, що вилучає велику частку прибутку, або амортизаційної політики, що не враховує темпів інфляції і реальних потреб відновлення виробничого апарату, або нецивілізованих умов одержання кредиту, що лякають інвесторів).

2. Наявність у потенційних інвесторів реальних інвестиційних намірів. За відсутності інвестиційних можливостей і наявності труднощів в одержанні позичкового капіталу, навряд чи виникнуть інвестиційні наміри. Але разом із тим (і це цілком співвідноситься з реаліями господарської вітчизняної практики) у значної частини суб'єктів господарювання навіть за наявності вільних фінансових ресурсів відсутні (чи дуже слабкі) інвестиційні наміри, тобто бажання вкласти фінансові ресурси в розвиток виробництва, а не у придбання високовідсоткових цінних паперів, валюти, нерухомості або використовувати їх на поточні витрати. "Антистимули" інвестування пов'язані з політичною та економічною нестабільністю, непередбачуваністю економічної політики держави, чергуванням фінансових криз зі сплесками цін і великих підприємницьких ризиків, відсутністю стійких гарантій власності на основні фонди, що вводяться, і, нарешті, тими реальними умовами, у яких перебуває значна частина підприємств [2, с. 189].

3. Наявність цивілізованого середовища для здійснення інвестиційних вкладень. Відсутність цієї умови для вітчизняних і потенційних іноземних інвесторів

спричиняє такі негативні моменти:
— перевитрата фінансових ресурсів через відсутність реальної конкуренції;

— тривале омертвіння капіталу (у 2,2 — 2,5 раз вище, ніж у розвинутих європейських країнах);

— витрата значних засобів, сил і часу на обґрунтування і необхідність прийняття запропонованого інвестиційного проекту для підйому певної галузі;

— нерозвиненість ринкової інфраструктури, особливо спеціальних — арбітражних судів, стабільних страховиків і заставних установ.

Тільки послідовне і взаємозалежне вирішення цих трьох груп питань створить певні передумови для нормалізації інвестиційної діяльності.

Використання цілісного підходу допомагає сформувати систему гарантування інвестиційної безпеки. Крім того, подібна залежність між визначеними блоками та проведений аналіз структури інвестиційного ресурсу України (до того ж не за всіма його складовими) дають підстави очікувати, що процес економічного зростання в Україні може виявитися не тривалим, оскільки достатньою мірою не ґрунтується на дії необхідних фундаментальних чинників. І хоч розглянуто домінуючі тенденції лише в інвестиційній сфері, проте результатів цього аналізу достатньо аби зробити такий висновок.

Таким чином, сучасна інвестиційна політика має бути спрямована насамперед на стимулювання інвестиційної активності підприємств, приватних інвесторів, іноземних інвесторів, що є важливою умовою подолання економічної кризи. Ефективність інвестиційної політики багато в чому визначається системністю, чіткістю та обґрунтованістю пріоритетів, інструментами її реалізації.

ВИСНОВКИ

На основі стратегії розвитку інвестиційної діяльності розробляється інвестиційна політика, що знаходить своє відображення у відповідних програмах. Формуючи програму, треба враховувати багато факторів, а саме: стратегічні перспективи розвитку даної території і виробництва, можливості та умови інвесторів, пріоритетність розвитку тих чи інших виробництв, питання встановлення зв'язків у виробничому кооперуванні, ринкову кон'юнктуру, терміни будівництва, охорону навколишнього середовища, інвестиційний ризик, інвестиційну безпеку тощо. У контексті аналізу стратегії інвестиційного розвитку, з нашої точки зору, правомірно виділити два типи інвестиційної політики держави: загальносистемну інвестиційну політику; селективну інвестиційну політику за окремими суб'єктами та інвестиційними програмами. Визначено, що сучасна інвестиційна політика має бути спрямована насамперед на стимулювання інвестиційної активності підприємств, приватних інвесторів, іноземних інве-

сторів, що є важливою умовою подолання економічної кризи. Ефективність інвестиційної політики багато в чому визначається системністю, чіткістю та обґрунтованістю пріоритетів, інструментами її реалізації.

Література:

1. Борщ Л.М. Інвестування: теорія і практика / Л.М. Борщ, С.В. Герасимова. — К.: Знання, 2007. — 685 с.
2. Данилишин Б.М. Інвестиційна політика в Україні: [монографія] / Данилишин Б.М., Корецький М.Х., Дацій О.І. — Донецьк: Юго-Восток, Лтд, 2006. — 292 с.
3. Данилишин Б.М. Макроекономічне регулювання інвестиційних процесів: [монографія] / Данилишин Б.М., Корецький М.Х., Дацій Н.В. — Ніжин: ТОВ «Видавництво «Аспект-Поліграф», 2007. — 204 с.
4. Деревяненко С.І. Суть та організаційні форми лізингу / С.І. Деревяненко // Пропозиція. — 2006. - №6. — („Агрокомпас”). — С. 27—31.
5. Джусов О.А. Інвестиційні стратегії інституційних інвесторів: монографія / О.А. Джусов. — Д.: Наука і освіта, 2005. — 206 с.
6. Дребот Н. Інвестиційна стратегія підприємств:

засади і особливості її формування в сучасних умовах / Н. Дребот // Регіональна економіка. — 2000. — С. 63—69.

7. Закон України “Про загальні засади створення і функціонування спеціальних (вільних) економічних зон” // Верховна Рада України.- Офіц. вид. - К.: Парлам. вид-во. — 1992. — № 50. — (Бібліотека офіційних видань).

8. Закон України “Про захист іноземних інвестицій на Україні”. // Верховна Рада України. — Офіц. вид. - К.: Парлам. вид-во, 1991. — № 46. — (Бібліотека офіційних видань).

9. Закон України “Про інвестиційну діяльність” // Верховна Рада України.- Офіц. вид. — К.: Парлам. вид-во, 1991. — № 47. — (Бібліотека офіційних видань).

10. Збаразько Л.О. Удосконалення економічного механізму активізації інвестиційних процесів / Л.О. Збаразько // Фінанси України. — 2007. — № 11. — С. 4—9.

11. Лукинов И. Инвестиционная политика в стабильном экономическом развитии / И. Лукинов // Экономика Украины. — 2002. — № 10. — С. 4—9.

Стаття надійшла до редакції 19.03.2010 р.

ДРУК АВТОРЕФЕРАТИВ, МЕТОДИЧОК, МОНОГРАФІЙ

ТОВ "ДКС Центр" пропонує:

- друк книг та монографій в м'якій обкладинці;
- друк книг та монографій в твердій обкладинці;
- друк методичок;
- друк авторефератів

Забезпечуємо оригінальний дизайн,
високу якість продукції
за доступною ціною
в стислі терміни.

тел/факс (044) 458 10 73

тел (044) 537 14 34

www.bonusprint.com.ua

e-mail: solopress@ukr.net